

Verschenen in de serie RP-Westerlee

De Heks
Vals Spel
De Terugkomst
Kwetsbaar
De Vijand
Een Kerstverhaal
De Huwelijksreis
De Wet Houden

Ook van deze auteur

God en de Mammon

Collega's

Brave New Books

Eerste druk 2021 © Geert Fokkens
Coverfoto: © G.J. Fokkens
ISBN: 978-94-643-5812-4

Uitgeverij: Brave New Books (onderdeel van Singel Uitgeverijen, Amsterdam)
www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Geert Fokkens

Uit de serie

RP-Westerlee

Collega's

Hoofdstuk 1

Op zaterdag, 26 november, hield Sint Nicolaas zijn intocht. Het was een van die gebeurtenissen die ervoor zorgden dat het politievak niet alleen bestond uit boeven vangen en bekeuringen uitschrijven, althans zo beleefde Douwe Rademaker het. In de loop van de ochtend kwam de goedheilig man, per boot over het Wintschoterdiep varende, aan in Scheemda en in de middag maakte hij een rondrit in een open calèche. Boer Lutjeboer had twee van zijn mooiste Friese paarden ter beschikking gesteld om het rijtuig te trekken. Het was een prachtig gezicht en zo werd ook Westerlee aangedaan. De mannen van de landgroep Scheemda van de Rijkspolitie moesten natuurlijk opdraven voor de begeleiding van de optocht en de te nemen verkeersmaatregelen.

Het was bedoeld voor de kinderen, natuurlijk, maar Douwe genoot er ieder jaar weer van, want het was ook een oer-Nederlandse traditie, eentje waarmee hij was opgegroeid. Misschien ben ik wel een sentimentele oude zak, dacht hij glimlachend, maar hij genoot van de fanfare en de drumband die al sinterklaasliedjes spelend voor de stoet uitliepen. En van al die enthousiaste kinderen die langs de route stonden en luidkeels PIET! PIET! riepen in de hoop een handjevol pepernoten van een de zwartepieten te krijgen.

Het weer was dit jaar niet zo geweldig. Het was behoorlijk guur en een harde noordwester wind maakte het niet bijster aangenaam voor de mensen die langs de route van de Sint stonden. Veel van de kinderen hadden dan ook rode neusjes van de kou en de begeleidende ouders stonden diep weggedoken in hun winterjassen en met hun handen in de zakken lijdzaam op het einde van de stoet te wachten. Maar het bleef tenminste droog en ondanks dat Sinterklaas soms zijn beide handen nodig had om te voorkomen dat zijn mijter afwaaide liep het hele project op rolletjes. Na afloop konden de betrokkenen dan ook terugzien op een geslaagde organisatie en een leuk kinderfeest.

Om vier uur was alles voorbij en konden de mannen van de Rijkspolitie inrukken.

Een uur later hield groepscommandant Fokko Mulder een nabespreking in de kantine van het groepsbureau in Scheemda. Terwijl zijn mannen onder het genot van een kop koffie weer een beetje op temperatuur kwamen bedankte hij ze voor het goede verloop en prees hun inzet. Er werden voorts nog wat knelpunten besproken om die mee te nemen voor het evenement van het volgende jaar.

De mannen stonden op om de kantine te verlaten maar Mulder zei: “Ho, jongens. Wacht nog even. Ik heb nog een mededeling te doen.”

Nieuwsgierig gingen de wachtmeesters weer zitten en keken hem aan.

“Zoals jullie weten is er nooit iemand benoemd om onze oud-collega Bosma op te volgen.”

Lammert Bosma was een opperwachtmeester die anderhalf jaar daarvoor om gezondheidsredenen was afgekeurd en toen vervroegd met pensioen was gegaan. Hij was een van de wachtcommandanten geweest in deze landgroep. Zoals

Mulder al zei was er na zijn vertrek nooit een opvolger benoemd en dat had een enorme wissel getrokken op de overgebleven wachtcommandanten die door het draaien van extra diensten dit hiaat hadden moeten opvangen. “Maar daar gaat nu verandering in komen,” vervolgde hij. “Gisteravond laat werd ik nog opgebeld door kolonel Van Bueren. Hij had bericht gekregen van de korpsleiding dat die akkoord was gegaan met de benoeming van een nieuwe opperwachtmeester in Scheemda. Het betreft een zekere Sietse de Boer en het is de bedoeling dat hij functie van wachtcommandant gaat vervullen.”

Een instemmend gemompel klok op uit de groep.

“Zoals jullie aan zijn naam kunnen horen,” sprak Mulder met enige stemverheffing, “is hij een Fries.” Hij grijnsde hierbij. “Nou ja, het is niet anders. Hij is zelf degene die zich het meest moet aanpassen.” Er werd links en rechts gegrinnikt. “Maar ik vraag jullie om het hem zo gemakkelijk mogelijk te maken. Wij hebben te kampen met een groot personeelstekort en wij zijn daarom heel erg blij dat er eindelijk iemand gevonden is om onze werkzaamheden enigszins te verlichten.”

Een instemmend applausje klonk en een paar mannen stonden weer op.

“Maar ik ben nog niet klaar,” gaf Mulder aan. Iedereen ging weer zitten.

“Bosma was als oudste opper ook mijn officiële plaatsvervanger. Kolonel Van Bueren heeft mij meegedeeld dat de korpsleiding van mening is dat de hoogste in rang binnen onze landgroep nu tot plaatsvervangend groepscommandant moet worden benoemd en dat is adjudant Rademaker.”

Weer klonk er een applausje en een paar mannen sloegen Douwe op zijn schouder. “Gefeliciteerd,” zei Mulder en gaf hem een hand.

Voor Douwe kwam het niet als een verrassing. Het was al van tevoren met hem besproken en hij had er geen bezwaar tegen gehad zolang hij zijn normale werk in Westerlee mocht blijven doen. Trouwens, in de praktijk verving hij Mulder toch al wanneer die afwezig was. Vanaf nu was dat dus officieel.

“Opperwachtmeester De Boer begint aanstaande maandag op dit bureau,” vervolgde Mulder. “Hij zal door opperwachtmeester Smid worden ingewerkt in zijn taak als wachtcommandant en adjudant Rademaker zal hem verder wegwijs maken binnen onze groep. Goed, dit was het voor vandaag. Degene die nu vrij zijn wens ik een prettig weekend en de overige een goede voortzetting van de dienst.”

Nadat de vergadering was opgebroken ging Douwe naar huis, want eigenlijk was het zijn roostervrije weekend. Deze zaterdag had hij extra dienst gedaan in verband met de Sinterklaasintocht.

“Levert het jou financieel nog iets extra op?” vroeg Aaf.

Ze zaten met z'n tweeën aan de avondmaaltijd. Annemiek was in het weekend weliswaar vrij van haar studie voor veearts die zij in Wageningen volgde, maar zij had ervoor gekozen om naar haar vriendin Elsbet in Heiligerlee te gaan.

Douwe schudde zijn hoofd. “Ik krijg alleen een vervangingstoelage wanneer ik daadwerkelijk voor Fokko moet waarnemen, verder alleen mijn normale salaris als adjudant.”

“Geen vetpot, dus,” zei Aaf met een glimlach.

“Het is ook geen bevordering,” gaf hij aan, “alleen maar een uitbreiding van mijn functie.”

Zij streek hem door zijn haar. “Moet je ook morgen werken?”

“Gelukkig niet. Ik moest alleen opdraven voor de Sinterklaasintocht, de rest van het weekend ben ik gewoon vrij volgens mijn rooster.”

Zij begon te lachen. “De rest van jouw weekend? Alleen morgen, dus.”

Hij glimlachte terug. “Nou ja, beter iets dan niets.”

“Dan gaan we straks zeker even naar de kroeg?”

“Ja,” stemde hij toe, “daar heb ik wel zin in.”

Na het eten deden ze samen de afwas. Aaf zette vervolgens koffie en Douwe zette de televisie aan voor het acht uur journaal. Met z'n tweeën op de bank keken ze naar wat de nieuwslezer die dag allemaal te melden had.

Opeens keek Aaf op. “Hé, daar komt Annemiek aan,” zei ze verbaasd.

Douwe keek door het raam naar buiten waar het inmiddels geheel donker was. Hij zag nog net de schim van Elsbet die op haar fiets het erf opreed. Even later kwamen de beide meiden de kamer in terwijl zij zich van hun jassen ontdeden.

“Willen jullie koffie?” vroeg Aaf.

“Graag,” antwoordde Annemiek klappertandend.

Toen iedereen van een dampende kop was voorzien vroeg Douwe: “Wat komen jullie doen? Ik dacht dat je had gezegd dat jullie dit weekend in Heiligerlee zouden blijven.”

Annemiek knikte en nadat zij voorzichtig een slokje had genomen zei ze: “Dat is ook zo, maar we moeten even met je praten.”

“Oh?” reageerde Douwe verbaasd. “Is dat zo ernstig dat het niet even kon wachten?”

“Ja,” beaamde Annemiek, “zo ernstig is het.”

Hij keek zijn dochter onderzoekend aan en hij zag meteen dat zij het meende. Hij stond op en zette de tv uit. Toen ging hij weer naast Aaf zitten. “Nou, vooruit. Voor de dag ermee.”

Annemiek zette haar kopje op het schoteltje. Zij keek Elsbet even aan en begon: “Ik denk niet dat je het leuk zal vinden, paps.”

Douwe begon kriebels in zijn nek te krijgen. Het was gek, maar eigenlijk wist hij precies wat er ging komen. Desondanks hield hij zich in en antwoordde: “Dat weet ik pas wanneer jij het me hebt verteld.”

Aaf greep zijn linkerhand. Ook zij voelde wat er nu ging gebeuren.

Weer keek Annemiek even naar Elsbet. Toen haalde zij diep adem. “Ik weet dat het raar klinkt, paps, maar je krijgt een schoondochter!”

“Een schóón-dochter?” herhaalde hij langzaam.

Annemiek knikte.

“Je bedoelt....?”

“Ik bedoel dat wij verliefd zijn,” verklaarde Annemiek. Haar stem klonk nu heel erg vast.

“Wij?”

“Ja, wij! Elsbet en ik zijn al een hele tijd op elkaar!”

Het was een poos doodstil in de kleine huiskamer. Alleen de bakreguleur die in de keuken hing liet zich horen omdat die half negen sloeg.

Douwe was verward. Hoewel hij het diep in zijn hart allang wist kwam deze mededeling bij hem toch aan als een mokerslag. Hij schudde met zijn hoofd maar zijn gedachten bleven ongecontroleerd door zijn brein spoken. Hij wist niet hoe hij moest reageren.

Annemiek keek hem angstig aan. “Paps, zeg wat!”

“Wat moet ik zeggen?” fluisterde hij. De emotie nam bezit van hem, een traan liep over zijn wang.

Annemiek zag het en begon spontaan te huilen. “Oh, paps,” riep ze uit, “ik wilde je niet ongelukkig maken!” Ze stond op en knielde bij hem neer. Ze pakte zijn andere hand en drukte die tegen haar wang. “Oh, paps,” was het enige dat zij eruit kon krijgen.

Hij keek zijn dochter aan. Hij zag het verdriet en de wanhoop in haar ogen. Maar hij zag ook dat het zo was als zij had gezegd, zij hield van een vrouw!

Toen brak zijn geest. Hij kon er niets aan doen, maar ook hij begon onbedaarlijk te huilen. Zijn lichaam schokte en hij liet zich tegen Aaf vallen die hem meteen stevig tegen haar aan trok.

Annemiek was onthutst. Nog nooit had zij haar vader zo zien huilen, zelfs niet bij de scheiding van haar moeder. Zij, die altijd haar grote mond vooraan had, wist zich nu geen houding te geven. Eigenlijk wist zij helemaal geen raad met zichzelf.

Maar Elsbet knielde naast haar en legde haar arm om haar heen. “Kom,” zei ze slechts. Ze leidde Annemiek naar haar kamer en Douwe en Aaf waren alleen. Zij streelde haar geliefde over zijn schouder en arm terwijl hij schokkend zijn huilbui onder controle trachtte te krijgen.

Eindelijk werd hij wat rustiger. Hij keek zijn vrouw met rode ogen aan. “Waar heb ik dit aan verdiend?” vroeg hij vertwijfeld.

“Het heeft niets met jou te maken,” zei Aaf terwijl zij bleef strelen.

“Waarom gebeurt het dan,” hikte hij, “waarom doet zij mij dit aan?”

Zij glimlachte medelijdend. “Zij doet het vooral zichzelf aan, lieverd. Het is niet haar bedoeling om jou te kwetsen of jou ongelukkig te maken, maar zij valt nu eenmaal op vrouwen. Dat is niet jouw fout, maar het is wel háár leven en zij zal er zelf invulling aan moeten geven.”

Hij keek haar even aan, in haar mooie donkere ogen. Hij zag haar liefde en haar wijsheid erin, maar hij zei niets, hij kon niets zeggen. Het was allemaal teveel en te vers, hij moest het tot zich door laten dringen, maar hij was er te emotioneel voor. Op dit moment kon hij het niet aanvaarden. Zijn geest kwam in opstand.

Hij moest er tegen vechten. Het was zo verwarrend, zó verschrikkelijk verwarrend!

Hij greep haar hand. “Ik wilde zo graag dat mijn meisje gelukkig zal zijn,” stamelde hij.

“Waarom zou zij niet gelukkig kunnen zijn met Elsbet?” reageerde zij daarop.

“Waarom? Waarom?” Hij schudde zijn hoofd. “Waarom kan zij niet een gezin opbouwen met een man? Dat is toch normaal? Kinderen krijgen is het mooiste wat er is! Die krijgt ze nu niet! Dat geluk zal ze niet hebben!”

Zij nam zijn hoofd en legde die in haar schoot. Teder streelde zij door zijn haar.

“Dat weet je niet en op dit moment is dat ook nog niet belangrijk. Belangrijker is of jij haar het geluk met Elsbet gunt. De rest is zorg voor later.”

Weer was het een poos stil.

Toen zei hij: “Ik gun haar alle geluk, maar op dit moment weet ik niet of zij op deze manier gelukkig zal zijn.”

“Dat zal zij zelf moeten uitvinden” antwoordde zij, “jij kan er niets aan doen. Het is haar leven, zij moet de keuzes maken voor haar leven. Dat heb jij haar altijd voorgehouden en dit is er één van.”

Hij richtte zich op en keek haar aan. “Zij zullen haar niet accepteren,” zei hij toen, “zij zal door de maatschappij als een verschoppeling worden behandeld. Dat kan ik toch niet toestaan?”

Zij sloeg haar arm om zijn schouder. “Het belangrijkste is dat jij het wél accepteert, dat zal haar flink helpen.”

Hij zweeg en dacht na, maar hij was te verward. Hij kon zijn gedachten nog steeds niet ordenen. Hij keek haar weer aan. “Jij hebt het al wel geaccepteerd, niet? Jij wist het al heel lang.”

“Natuurlijk wist ik het. Vrouwen weten zulke dingen gewoon.”

“Waarom heb jij er dan niet met mij over gepraat?” vroeg hij op verwijtende toon.

Nu fronste zij haar wenkbrauwen. “Niet over gepraat? Hoor eens, lieverd, wij hebben er wel over gepraat. Tenminste zo goed als het maar kon, want jij ontweek het onderwerp steeds. Eigenlijk wilde jij er niet over praten en weet je waarom niet? Omdat jij het eigenlijk zelf allang wist! Maar jij speelde verstoppertje met jezelf. Jij wilde het niet weten!”

Hij sloeg zijn ogen neer. “Misschien heb je gelijk,” gaf hij schoorvoetend toe.

Aaf knikte. “En nu komt het koud op je dak, zelfs ondanks dat je het al wist, maar omdat jij het bleef ontkennen ben je er niet op voorbereid.”

Hij knikte bekkennend. Hij keek haar hulpeloos aan. “Wat moet ik nou?” zei hij bijna fluisterend terwijl moeite had om een nieuwe huilbui tegen te gaan.

“Niets,” zei zij resoluut, “je moet niets. Je moet het gewoon eerst laten bezinken. Je moet het verwerken en dan zul je zien dat het goed komt.”

“Denk je?”

“Natuurlijk.”

Hij zat even stil voor zich uit te staren.

Toen zei hij: “Ik hou van haar. Zij is mijn meisje, zij is het liefste wat ik bezit.” Zij trok hem weer stevig tegen haar aan en gaf hem een dikke kus. “Kijk,” zei ze toen, “dat is al heel belangrijk en zij houdt ook heel erg veel van jou, lieverd. En daarom komt het heus wel goed.”

Hij haalde diep adem. “Als jij het zegt.”

“Ja, dat zeg ik,” Zij streelde over zijn arm en keek hem ondeugend aan. “Trouwens, ik heb steeds gedacht dat ik jouw liefste was, dat heb je tenminste mij altijd wijs gemaakt.”

Nu moest ook hij glimlachen waarop zij reageerde met: “Zie je nu wel, je kan nog lachen.”

“Dat is zo,” beaamde hij toen, “maar dit is anders. Jij bent mijn dochter niet.”

“Nee,” zei zij op stellige toon, “ik ben je dochter niet, maar ik ben wel degene met wie jij jouw leven deelt, daarom zal ik altijd aan je zijde staan. Ook nu!”

Hij kneep in haar hand. “Dank je, lieverd,” zei hij schor en hij kustte haar hartstochtelijk en dat luchtte hem enorm op.

Toen stond zij op. “Kom, wij laten ons niet van de wijs brengen, wij gaan gewoon naar de kroeg. Jij hebt nu wel even een verzetje nodig.”

Hij keek haar verbaasd aan. “Wil je toch nog weg vanavond?”

“Natuurlijk. Jij moet er even uit, dat is goed voor je. Kom op, trek je jas aan.”

Moeizaam hees hij zich overeind en slofte naar de deel waar de kapstok hing om zijn jas en zijn schoenen op te zoeken.

Ondertussen liep Aaf naar de kamer van Annemiek en klopte op de deur. “Mag ik binnenkomen?”

“Ja, kom maar.”

Zachtjes sloot zij de deur achter zich. De beide meiden zaten op het bed en Elsbet had haar armen om Annemiek geslagen. Die keek Aaf met rood betraande ogen aan. “Hoe is het met paps?” fluisterde ze.

“Het gaat wel,” antwoordde Aaf. “Hij moet het verwerken, maar geloof me, lieve schat, het komt goed.”

“Echt?”

Aaf knikte. “Je moet hem de tijd geven, het is niet niks wat je hem hebt verteld. Je moet geduld hebben.”

En weer begon Annemiek te huilen. “H..hij is de liefste vader van de wereld,” snotterde ze, “en nou stel ik hem zo teleur.”

Aaf ging ook op het bed zitten en greep de hand van het snikkende meisje. “Zo moet je dat niet zien, lieverd. Het is jouw leven en dat weet hij ook heel goed en troost je met de gedachte dat hij heel veel van je houdt.”

Zij keek Aaf door haar tranen heen aan maar kon geen woord uitbrengen. “Echt waar,” verzekerde die, “hij heeft het me zojuist nog gezegd.”

“Ik hou ook heel erg van hem,” zei Annemiek toen zachtjes.

“Daarom komt het wel goed,” was Aaf van mening. Zij stond op. “Wij gaan even weg, even naar de kroeg. Jouw vader moet even stoom afblazen, zoals je zult begrijpen. Maar wees niet bang, ik zal hem goed in de gaten houden.”

Annemiek knikte. “Dat weet ik. Paps heeft het goed met jou getroffen.”

Aaf lachte schalks. “Nu laat je me nog blozen ook.”

En Annemiek kon zowaar ook lachen. “Nou, het is toch zeker zo.”

Aaf streek door haar haar. Toen pakte zij zowel de hand van Annemiek als van Elsbet en legde die in elkaar. “En jullie hebben het ook goed getroffen met elkaar, daar ben ik van overtuigd. Ik zal jullie een voorspelling doen, jullie worden net zo gelukkig als jouw vader en ik!”

Annemiek keek haar aan. “Denk je dat echt?”

“Absoluut, en jouw vader wil niets anders dan dat jij gelukkig bent. Hij moet er alleen nog aan wennen.”

“Jij bent ook een lieverd,” zei Annemiek toen. Ze stond op en omhelsde Aaf.

“Dank je,” zei die en streelde over haar haar. “Ik probeer mijn best te doen.”

“Wij gaan straks weer naar Heiligerlee,” zei Elsbet.

“Hoe reageerden jouw ouders,” vroeg Aaf.

Elsbet trok haar schouders op. “Eigenlijk heel rustig. Zij hadden het ook al heel lang vermoed, dat vertelden zij mij ook. Zij waren ook eerst verdrietig geweest, maar zij zeiden dat ze geloofden dat ik wel gelukkig zal zijn met Annemiek.”

Aaf knikte en zei met stelligheid: “Zeker, het komt goed.”

Hoofdstuk 2

Aaf had gelijk, de kroeg deed Douwe goed. Natuurlijk had zij gelijk.

Hier kon hij even zijn gedachten verzetten, zich even ontspannen en zich met de andere dorpingen onderhouden. Zoals met zijn vaste drinkmaat Luppo Broere, die de oom was van Aafs overleden eerste man Berend. Vanaf de eerste dag dat Douwe in Westerlee kwam was hij een van zijn beste vrienden geworden.

En Luppo, op zijn beurt, had Douwe in die tijd goed leren kennen. Het viel hem dan ook meteen op dat er iets gaande was. “Doe bist wat afwezig, vanaov’nd,” merkte hij op.

Maar Douwe schudde zijn hoofd, hij wilde er niet over praten. In ieder geval niet nu.

Luppo trok verbaasd zijn wenkbrauwen op. Aaf die het merkte boog zich naar hem toe en fluisterde hem het oor: “Ik bel je wel op.”

Dus veranderde hij van onderwerp. “Heb je vanavond nog naar het journaal gekeken?”

Douwe knikte. “Ik heb niet tot aan het eind gekeken.”

“Heb je dan niet dat nieuws van die ontsnapping gezien?”

“Ontsnapping?” Douwe schudde zijn hoofd. “Nee, daar weet ik niets van, maar vertel.”

Luppo bestelde eerste twee pilsjes en een Martini bij BB voordat hij zijn verhaal deed.

“Het was behoorlijk brutaal,” begon hij, blij dat hij iets nieuws kon vertellen.

“Ze hebben een gevangene bevrijd toen die naar het ziekenhuis moest.”

“Gevangene?” vroeg Douwe. “Jij bedoelt een gedetineerde, een veroordeelde die in de gevangenis zit.”

Luppo knikte terwijl hij een slok van zijn bier nam. “Precies. Het is in Amsterdam gebeurd en er is een politiemans bij gewond geraakt.”

Nu werd Douwe heel nieuwsgierig. “Hoe is dat dan in zijn werk gegaan?”

“Als jij me nou niet steeds in de rede valt kan ik het je vertellen,” antwoordde Luppo met een grijns om de spanning een beetje op te voeren.

“Oké,” zei Douwe schouderophalend, “ik luister.” Hij was nog steeds niet in de stemming voor flauwe geintjes.

“Nou, die gevangene moest voor onderzoek naar het ziekenhuis en dat was ergens in de binnenstad van Amsterdam. Hij werd gebracht door twee bewakers met een boevenwagen.”

“Wij noemen dat een arrestantervoertuig,” zei Douwe met een zweem van een glimlach, “maar ga door.”

“Toen zij op de binnenplaats van dat ziekenhuis waren aangekomen lieten de bewakers de gevangene uitstappen. Toen sprongen er ineens twee mannen tevoorschijn. Zij dwongen de bewakers op de grond te gaan liggen en hun pistolen en de sleutels van de handboeien af te geven. En toen had een van die bewakers zich nog verzet en is toen door die gasten in elkaar geslagen. Ze

hebben daarna die gevangene van zijn handboeien verlost en zijn er met hem vandoor gegaan. Toen de politie eraan kwam waren zij al niet meer te vinden.”

“Tjonge,” zei Douwe verbaasd, “dat is nogal wat. Ik heb het niet gezien. Zijn ze ook later niet opgepakt?”

Luppo schudde ontkennend zijn hoofd. “De laatste mededeling was dat zij spoorloos verdwenen waren. Verder heb ik vanavond geen tv gekeken.

“En die bewaker die gewond is geraakt?”

“Die is in dat zelfde ziekenhuis opgenomen,” wist Luppo, “ze schijnen hem behoorlijk te grazen hebben genomen.”

Douwe schudde zijn hoofd. “Wat een vertoning. Hebben ze nog verteld waarvoor die gedetineerde vastzat?”

“Nee, maar wel dat hij een straf van zestien jaar uitzat.”

“Zestien jaar?!” Douwe was ontsteld. “Dan moet hij wel een behoorlijke zware jongen zijn. Zestien jaar is voor Nederlandse begrippen een uitzonderlijk zware straf.”

“Daar lijkt het wel op,” zei Luppo wijs. “Als hij een ordinaire kruimeldief was hadden ze hem vast niet bevrijd.”

“Vast niet,” was Douwe het met hem eens. “Ik lees het maandag ongetwijfeld wel in de opsporingsberichten, als ze hem tenminste voor die tijd al niet weer in de kraag hebben gevat.”

“Zou je denken?”

“Meestal duren zulke ontsnappingspogingen niet zo lang,” deelde Douwe zijn vriend mee. “Hoe spectaculair ook, in de praktijk wordt de voortvluchtige binnen vierentwintig uur weer opgepakt. Het blijkt dan ook dat hij doorgaans geen kant op kan. Alleen wanneer hij de mogelijkheid heeft om meteen de grens over te komen heeft hij een kans. Je kunt zo’n ontsnapping nog zo goed voorbereiden, maar als je niet hebt geregeld wat er daarna moet gebeuren ben je feitelijk kansloos.”

“Jij denkt dus dat deze man maar kort op vrije voeten blijft,” begreep Luppo.

“Ik ken deze zaak natuurlijk niet,” gaf Douwe toe, “maar over het algemeen is dat zo en als deze jongen ook nog eens gevaarlijk voor zijn omgeving blijkt te zijn zal er met extra inspanning naar hem worden gezocht.”

“Laten we dat dan maar hopen,” vond zijn drinkmaat terwijl hij BB een teken gaf om de glazen nog een keer te vullen.

De rest van de avond werd besteed aan minder interessante onderwerpen en naar gelang de tijd verliep ook aan minder serieuze zaken. Douwe raakte geleidelijk aangeschoten en hij werd steeds joliger.

Maar Aaf hield hem goed in de gaten. Om één uur nam ze hem bij de arm.

“Kom op. Trek je jas aan. We gaan naar huis.”

“Nou al?” reageerde hij met dikke tong.

“Nu pas,” antwoordde zij resoluut.

Stevig gearmd liepen ze daarna door de donkere nacht naar huis. Dat stond aan de 1e Garstenlaan en dat was een stuk buiten het dorp. Het werd daarom een

stevige en vooral frisse wandeling, want er stond nog steeds een harde en onaangename noordwester wind.

Ondanks de kou, of misschien juist dankzij, werd hij gedurende de wandeling weer wat nuchter, maar ook een beetje emotioneel. Hij sloeg zijn arm om Aaf en zei: “Jij bent een moordwif, wat moet ik zonder jou.”

“Je moet het omdraaien,” vond zij. “Jij bent een moordvent. Ik zou niet weten wat ik zonder jou moet.”

“Dat zeg je alleen maar om mij te plezieren.”

“Nee!” zei zij met vaste stem. “Ik zeg dat omdat ik van je hou!”

Ze stopten en vielen elkaar in de armen. Er gingen zeker tien minuten voorbij waarin zij elkaar hartstochtelijk zoenden.

“Je smaakt naar Martini,” zei hij.

“En jij stinkt naar bier,” antwoordde zij.

Ze schoten in een lachstuijp en weer kusten zij elkaar innig en langdurig.

Toen liepen ze verder.

Twintig minuten later arriveerden zij op hun erf. Ze waren allebei moe en gingen dan ook meteen naar bed. Ze vielen vrijwel direct in slaap.

Het ontbijt van de volgende morgen was eigenlijk een lunch. Het was pas na half elf toen zij eindelijk het bed verlieten. Dat was wel na een heftige vrijpartij en het was al elf uur geweest toen zij zittend aan de keukentafel van hun eerste kop koffie genoten.

Het weer was echter verslechterd. Gedreven door een harde stormwind kletterde de regen tegen het raam. Het was grauw en nat op deze zondag.

Douwe begon een eitje te pellen om daarmee zijn boterham te beleggen. “Maar goed dat wij gisteren niet dit hondenweer hadden,” bromde hij.

“Tijdens de Sinterklaasoptocht,” antwoordde Aaf hoofdschuddend terwijl zij naar buiten keek, “die arme kindertjes.”

“Heb je vannacht nog een beetje kunnen slapen na alle emoties van gisteravond?” vroeg zij toen.

“Als een roos,” verzekerde hij haar, “ik was doodop. Vergeet niet dat ik ook nog had gewerkt.”

“Ik ben blij dat jij dan niet de hele nacht hebt liggen piekeren,” zei ze met een glimlach.

Hij schudde zijn hoofd en moest eerst een hap wegslikken voordat hij antwoordde. “Nee, ik ben er klaar mee. Ik weet dat Annemiek mij nodig heeft en ik zal er voor haar zijn,” Hij wachtte even en zei toen: “Ik voel me alleen erg schuldig.”

“Schuldig? Schuldig waarover?”

“Omdat ik mij zo heb laten gaan” verklaarde hij. “Ik dacht alleen maar aan mijzelf en niet aan haar geluk, ik was behoorlijk egoïstisch.”

Zij greep zijn hand en drukte die tegen haar wang. “Jij bent ook heel erg eerlijk en dat weet Annemiek ook. Het komt daarom wel goed, lieverd.”

Weer kreeg hij een brok in zijn keel. Hij nam snel een slok van zijn koffie. “Mede dankzij jou,” zei hij toen schor.

Maar zij schudde ontkennend haar hoofd. “Nee, voornamelijk dankzij jouzelf,” zei ze met grote stelligheid. “Het is logisch dat jij zo reageerde. Ik denk dat iedereen dat zou hebben gedaan. Sterker nog, sommige ouders zouden het zelfs helemaal niet kunnen accepteren! En dat leidt vaak tot hele trieste situaties. Gevallen waarin zij hun kind de deur wijzen! Dat weet jij maar al te goed. Als politieman heb je genoeg meegemaakt, nietwaar?”

Zij wachtte even terwijl hij haar gespannen aankeek.

“Maar jij bent niet zo, jij houdt van haar. Jij zal er altijd voor haar zijn en dat weet zij, want zij gaat ook voor jou door het vuur!”

Weer kreeg hij het te kwaad. Een traan liep over zijn wang. Hij greep haar beet en drukte haar tegen zijn borst. Hij wist even niets te zeggen maar zij voelden elkaar perfect aan.

Zo lagen zij een poosje in elkaars armen.

Plotseling begon de telefoon te rinkelen. Ze schrokken beide op. Met tegenzin viste Douwe de hoorn van het apparaat dat naast hem aan de muur hing.

“Met Rademaker.”

“Met Bil.”

Dat kapitein Bil Zijlstra, de recherchechef van het district Groningen, Douwe op zijn vrije zondag opbelde was heel uitzonderlijk. Hij begreep daarom meteen dat het belangrijk was, er waren moeilijkheden op til!

“Wat is er, Bil?”

“Heb jij gisteren het Journaal gezien?”

“Alleen het eerste deel,” antwoordde Douwe.

“Dan heb je dus niet het bericht over die ontsnapping gezien,” concludeerde Zijlstra, “want dat was tegen het eind.”

“Nee, maar een vriend van mij heeft het me verteld. Hoezo? Heeft het iets met ons te maken?”

“Dat zou ik wel denken,” Zijlstra’s stem klonk enigszins opgewonden. “Weet je wie die gedetineerde is?”

“Ik heb geen flauw idee.”

“Het is Lo Derksen!”

Het was een aantal seconden stil aan beide zijden van de lijn.

“Lo Derksen?!” Douwe was verbijsterd.

“Inderdaad.”

“En hij had hulp bij zijn ontsnapping,” zei Douwe aan het gesprek met Lупpo terugdenkend.

“Dat klopt,” beaamde Zijlstra, “dat weet je dus ook. Realiseer jij wel wat dat betekent?”

“Dat er iemand vrij rondloopt met wraakgevoelens, wraakgevoelens jegens oud-collega’s!”

“Als je dat maar weet!” zei Zijlstra met nadruk.